

Knježe, nawučž naš, t Bohu šo modlicž!
(Luf. 11, 1.)

Hdyž wy šo modlicže, dha rjetńcže:

Wótcže našch, kiž šy w njebjesach.

To je tak wjele:

Bóh chze naš s tym wabicž, šo my wěricž dyr-
bimy, šo je wón našch prawy wótz, a my šmy jeho
prawe džěcži, šo bychmy jeho tħroble a se wschej
nadžiju prošyli, jako lube džěcži šwojeho lubeho
nana.

Prěnja próstwa.

Sšwjecžene budž twoje mjeno.

To je tak wjele:

Bože mjeno je zwar šamo we šebi šwjate; ale
my prošymy w tej próstwie, šo by tež pola naš
šwjecžene było.

To šo tak stanje:

Hdyž Bože šłowo prawje a cžišcže wucžene budže, a
my tež šwjecži jako džěcži Bože po nim cžinimy. A temu
pomhaj nam, luby Wótcže w njebjesach! Šchtóž pať hinať
wucži a cžini, dnyli Bože šłowo wucži, tón wotšwjecžuje
bješ nami Bože mjeno. Wšched tym šwarnuj naš, luby
njebjeski Wótcže.